

загальну та лінгвістичну культуру. Інтелігентна людина – не завжди та, яка має диплом про вищу освіту. Це та людина, яка постійно розвиває свій інтелект наполегливою розумовою працею, оволодіває висотами духовної культури, свідомо і цілеспрямовано збагачує свій лексикон.

Тут я можу почути докір: до чого ця заувага? Це ж усім відомо!

Так у тому ж суть! Усім відомо, але не у всіх це стало нормою поведінки. Багата лексика, культура мовлення у спілкуванні – це не лише бажана характеристика сучасника, це водночас свідчення його громадянської позиції, бо правдивий громадянин повинен дбати про чистоту вживаних слів і не захарашувати мову суржилом, покручами чи неоконкретними зворотами.

1. Бахтін М. Висловлювання як одиниця мовленнєвого спілкування // Слово Знак Дискурс Антологія світової літературно-критичної думки ХХ ст. – Львів : Літопис, 1966. – С. 308 – 317.

2. Вітгенштайн Л. Traktatus logico-philosoficus; Філософські дослідження. – К. : Основи, 1995. – 311 с.

3. Масенко Лариса. Мова і політика. – К. : Соняшник, 1999. – 98 с.

УДК 811.161.2'373.21

Любов Білінська (Тернопіль)

ДЕРИВАТИ МОРФОЛОГІЧНОГО СПОСОБУ СЛОВОТВОРУ У МІКРОТОПОНІМІЇ ПОКУТТЯ

У статті розглянуто мікротопоніми Покуття, утворені морфологічним способом, проаналізовано засоби творення анойконімів, показано продуктивність основних формантів у творенні мікротопонімів.

Ключові слова: мікротопонім, морфологічний спосіб, базова основа, словотвірний формант.

Творення мікротопонімів морфологічним способом означає ускладнення їх лексичної бази спеціальними словотворчими формантами. Такі найменування найчастіше маніфестують посесивне і посесивно-релятивне значення. Афікси допомагають виразити різноманітні значення й семантичні відношення. Дослідник мікротопонімії Білорусі Я. Адамовіч зазначає, що 45% назв мікрооб'єктів країни утворилися морфологічним способом. Твірними основами дериватів морфологічного способу є загальні назви та імена різного походження та структури: „більшість мікротопонімів у слов'ян утворено від власних назв – географічних та особових” [10. 20]. Учені зазначають, що мікротопоніми, утворені

морфологічним способом від загальних назв, „відрізняються від інших топонімічних груп переважно кількістю (у мікротопонімії їхня питома вага менша)” [10. 21], „ім не притаманні яскраво виражені якісні відмінності” [17. 213].

Аналіз мікротопонімії Покуття підтверджує важливу роль морфологічних утворень. Причому значно більшою є кількість суфіксальних утворень (16,7%), які „вказують на різноманітні властивості, особливості відповідних топооб’єктів” [8.65] у порівнянні із найменуваннями, утворених за допомогою префіксів (2,4%), словотвірні можливості яких у креації мікротопонімів є обмеженими.

Великою кількістю прикладів (331 назва) репрезентується словотвірна модель із формантом **-ів (-ов-о, -ов-а, -ов-е)**. Такі найменування вказують на приналежність об’єкта певній особі або ж виражають відношення цієї особи до певної реалії. „Топоніми з цими формантами належать до ряду тих ранньослов’янських топонімічних утворень, виникнення яких припадає на час зародження класових відносин у суспільстві, консолідації слов’янських племен, створення ранньослов’янських державних інститутів” [14. 27]. В анойконімії ці суфікси є продуктивними і тепер. В основах таких онімів засвідчено християнські імена різної структури, слов’янські відкомполіти та відапелятивні імена. Р. Мрузек зазначає, що „... генетичний поділ дериваційних антропонімних основ утворень з **-ів (-ов)** є майже повним відображенням системи місцевого іменування осіб, яку формують найперше апелятивні прізвиськові окреслення особи, а також скорочені імена, імена християнського походження переважно у гіпокрістичній формі, порівняно рідко – особові назви іншомовного походження” [23. 89]. Зокрема, форми християнських імен (східного та західного календарів) уживаються у мікротопонімах: с. *Антонів* (Ілл. Сн.), г. *Гринів* (Сем. Гор.), вул. *Івасева* (Ган. Тисм.), п. *Лазереве* (Ганьк. Сн.), вул. *Маркова* (Вікн. Тл.).

Мікротопоніми, похідні від слов’янських відапелятивних імен (пізніших прізвиськ), співвідносних із різними реаліями: л. *Батьків* (Вікн. Тл.), г. *Вовкова* (Мат. Кол.), п. *Карасів* (Тиш. Гор.), п. *Крайнекова* (Рус. Сн.), п. *Крикунове* (Зал. Сн.), луг, п. *Лимешів* (Пот. Сн.), п. *Пирогів* (Л.Хл. Кол.), п. *Проскурнікова* (Рус. Сн.), п. *Сливкове* (Топ. Гор.).

Спорідненим із суфіксом **-ів** є суфікс **-ин-а**, найменування із таким формантом також мають присвійний характер. „Назви на **-ин, -ів** належать до відприсвійних” [13. 7]. Посесивні деривати на **-ин** „семантично тотожні до утворень на **-ів**” [3. 31]. У мікротопонімії Покуття ця модель репрезентується 76 назвами: вул. *Бабина* (Стриг. Тисм.), місц. *Кифин* (Зав. Сн.), пас. *Кузенчин Вивіз* (Зал. Сн.), п. *Кузьмин* (Поб. Тисм.), п. *Лучина* (В.Кл. Кол.), кр. *Микитина* (Жив. Тл.), кр. *Романишина* (Сем. Гор.).

Мікротопоніми із суфіксом **-іvk-а** творять більшу групу (204 назви). Цей формант виражає присвійно-відносне значення. Базовими основами для найменувань цього типу послужили переважно християнські імена: к.с. *Антонівка* (Угорн. Тисм.), вул. (Г-Д. Кол.), ур. *Гартимівка* (Рунг. Кол.), ур. *Герасимівка* (Дж. Сн.), п. *Германівка* (Клуб. Тисм.), фільв. *Глібівка* (Кут. Тл.), п. *Грицівка* (Клуб. Тисм.), ч.с. *Лукашівка* (Л.Слоб. Кол.), ч.с. *Романівка* (Воскр. Кол.), п. *Трушівка* (Кол. Гор.), а також похідні гіпокристичні й демінутивні форми від давніх імен-комполит ур. *Борисівка* (Ворон. Гор.), пас. *Вадівка* (Дел. Тл.), ур. *Яришівка* (Ч. Гор.), чи давні слов'янські автохтонні відапелятивні імена, тотожні з різними реаліями: ч.с. *Баранівка* (Пшен. Тисм.), (Дуб., Реп. Гор.), (Ганьк. Сн.), ч.с. *Бровчуківка* (Дж. Сн.), ч.с. *Жебранівка* (Семак. Гор.), та ін.

Не однозначними слід назвати назви на зразок: л., п. *Березівка* (Соп. Кол.), горб. місц. (Незв. Тл.), ч.с. *Березівки* (Слоб. Кол.), к.с. (Рунг. Кол.), вул. *Вербівка* (Чорн. Тисм.), (Стриг. Тис.), л. *Гравівка* (Кол. Гор.), вул. *Дубівка* (Дел. Тл.), к.с., ур. (Вор. Кол.), п. (Ж. Тл.), п. (Дуб. Гор.), (Ілл. Сн.), л. (Рус. Сн.), л. *Куколівка* (Ілл. Сн.), вул. *Липівка* (Буд. Сн.), п., ч.с. (Устя. Сн.), дор. *Тополівка* (Мат. Кол.), ч.с. *Яворівка* (Підверб. Гор.) (109). Суфікс **-іvk-а** насамперед виражає присвійність, але може також субстантивувати прикметники. Саме в мікротопонімії він може виражати субстантивованість, тому допускаємо пряме відапелятивне походження мікротопонімів, які були названі, тим більше, що це – переважно найменування вулиць, утворені шгучно.

Мікротопоніми із суфіксом **-иц-я**

Деривати із суфіксом **-иц-я** є продуктивними в апелятивному і пропріальному словотворі. „Відносно продуктивними вони були уже в праслов'янській мові” [4. 390]. Р. Мрузек зауважує, що утворення на **-иця** „ілюструють розміри регіональної залежності ... мікротопонімії від апелятивної сфери мови” [23. 37]. М. Лесів зазначає, що цей формант виконує посесивну функцію, а також „найчастіше вживається для окреслення частини місцевості на основі її характерних рис” [22. 90]. На думку Д. Бучка, в ойконімах суфікс **-иця** „може виконувати як топонімоторчу, так і релятивно-словотвірну функцію” [4. 394]. Е. Жетельська-Фелешко стверджує, що відантропоніміні ойконіми на **-иця** належать до категорії вторинних назв, оскільки вони виникли після того, як суфікс **-иця** став структуральним (частково асемантичним) формантом і перестав виражати ті функції, які він виражав на апелятивному рівні [24. 130-131]. Апелятивні утворення з **-иця** уживаються для означення топографічного та культурного характеру, також просторово-локативно-

го. Ця група (54 назви) репрезентується такими прикладами: дол. *Глинниця* (Кул. Сн.), дол. *Красниця* (Як. Тл.), п. *Могилниця* (Р. Тисм.), п. *Мурованиці* (Ган. Тисм.), ур. *Пановиця* (Тисмен.), дж. *Солониця* (Добр. Тисм.).

Назви із суфіксом **-(щ)ин-а, -(ч)ин-а**

Назви із суфіксом **-(щ)ин-а** класифікуються переважно як „спадкові, рідше – як вказівка на власність” [25. 53]. Як зазначає Л. Масенко, в українській топонімії суфікс **-(щ)ин-а, -(ч)ин-а** у різні історичні періоди виявляв продуктивність у трьох класах топонімічних утворень – у мікротопонімії, ойконімії та мікротопонімії. Назви такого типу творилися з допомогою суфікса **-ин-а** від прикметників із суфіксом **-ськ**. На думку дослідниці, генезис досліджуваного словотвірного типу слід шукати у мікротопонімії. Він з’явився „...серед найменувань земельних ділянок, що виникали у зв’язку з купівлею, продажем або передачею їх у спадщину і походили від особової назви колишнього власника” [16. 58]. Це ж твердження висловлює і Н. Лісняк: „Перетворення антропоніма іменникового типу в мікротопонім ... обов’язково спиралось на відносно-присвійні прикметники із суфіксами **-івськ(ий), инськ(ий)**, які фактично і виражали належність денотата. А суфікс **-ин-а** при цьому виступав за собом афіксальної субстантивації відповідного прикметника” [15. 433]. Базова основа таких мікротопонімів вказує на ім’я колишнього власника, у спадщину від якого була отримана земля, поселення чи маєток, можливо, – співвласника чи орендаря. Ставши продуктивним топонімотворчим формантом, цей суфікс сполучувався і з іншими основами. Приклади: фільв. *Глібівицина* (Чер. Кол.), ч.с. *Карасівицина* (М.Кл. Кол.), вул. *Козаччина* (Дж. Сн.), п. *Кротівщина* (Джурк. Кол.), л., п. *Лінеччина* (Тр. Сн.), вул. *Матківщина* (Вор. Кол.), п. *Титущина* (Рус. Сн.), п. *Томасівщина* (Джурк. Кол.) (30 найменувань).

Модель із суфіксом **-их-а** в українській топонімії і мікротопонімії „не є продуктивною, а тому залишилася поза увагою ономастів і не згадується навіть принагідно ні в ареальних, ні в регіональних дослідженнях, хоча є досить цікавою з погляду деривативної семантики” [5. 31]. На думку Д.Бучка, основне значення суфіксів **-их-а** у східнослов’янських мовах – це вказівка на дружину „особи, названої мотивуючим іменником” [2. 42]. „Словотвірна модель андронімів на **-их-а** властива усім східним слов’янам” [20. 154].

У мікротопонімії досліджуваного регіону вона репрезентується такими найменуваннями: п. *Бабчиха* (Кул. Сн.), (Кот. Гор.), п., ч.с. *Локотиха* (Кол. Гор.) (6 мікротопонімів).

Назви із суфіксом **-ець**

У мікротопонімії цей суфікс виконує словотвірну та демінутивну функції, у сфері апелятивної лексики „демінутивна функція цього суфікса тепер практично зникла” [12. 148]. В. Емельянович зазначає, що найменування із формантом **-ець**, утворені від відносних прикметників, „...мають відносне або присвійно-відносне значення” [7. 150]. Топоніми із суфіксом **-ець** „часто вказують на походження особи з певної місцевості чи населеного пункту” [11. 99]: п. *Вербізець* (Соп. Кол.), дол. *Вишиновець* (Сіл. Тисм.), п. *Вільховець* (Корн. Кол.), к.с. *Розулець* (Вікно Гор.) (18 назв).

„Прикметники на **-ськ**, **-цьк** мають виключно відносне значення, вказуючи переважно на зв'язок з даною місцевістю, або утворені від загальних назв осіб; вони зберігають деякий відтінок родової присвійності” [6. 118]. На Покутті за допомогою цього суфікса утворено близько 300 назв.

Серед дериватів морфологічного способу творення найменувань мікрооб'єктів 2,4 % складають префіксальні утворення. Польський ономаст М. Карась присвятив монографію розгляду префіксальних назв у слов'янській топонімії. При ареальних дослідженнях мікротопонімії автори (Н. Лісняк, О. Михальчук, Н. Сокіл) у рамках онімів, утворених морфологічним способом, розглядають також оніми префіксального типу.

На думку М. Карася, префіксальні назви сформувалися з колишніх прийменникових конструкцій, поєднавши префікси з іменниками у називному відмінку однини чи множини [21. 76]. В. Емельянович зазначає, що є усі підстави вважати: „мікротопоніми такого типу утворені не безпосередньо долученням префікса до основи, а шляхом лексикалізації відповідних прийменникових конструкцій” [7. 155]. Префіксальні назви походять від прийменникових конструкцій і визначають розташування одного об'єкта відносно інших” [1. 26]. Найменування такого типу „лише у плані синхронії є префіксальними, у плані ж діахронії виявляється їхній генетичний зв'язок з прийменниково-іменниковими конструкціями” [9. 60]. Трактуючи семантику префіксів, можна окреслити їх як „форманти, що вказують на розташування об'єкта номінування на місцевості, часто – одного об'єкта відносно іншого” [18. 31]. Префіксальні найменування до певної міри зберігають своє прийменникове семантичне навантаження, тому найчастіше вказують на локалізацію об'єкта.

Найпродуктивнішим у досліджуваному регіоні є префікс **за-**, який уживається у всіх слов'янських мовах. Основне значення мікротопонімів, що містять цей префікс, це – „вказівка на місце, яке знаходиться далі,

по інший бік об'єкта/ предмета, чи місця, названого в основі топоніма” [18. 43]. З його допомогою формуються такі найменування мікрооб'єктів досліджуваного регіону: п. *Заверховина* (Ган. Тисм.), п. *Завишиновець* (Сіл. Тисм.), бер., п. *Загай* (В.К. Кол.), п. *Зажолоб* (Як. Тл.), пас. *Закобилець* (М.Гв. Кол.), п. *Залан* (Підг. Кол.), вул. (Топ. Гор.), ч.с. *Замогила* (Підверб. Гор.), ч.с. *Заокіп* (Кор. Тл.), (Сераф. Гор.), (Стец. Сн.), ч.с. *Зафігура* (Вікн. Тл.), л. (Кол. Гор.), п. *Зафілити* (Стец. Сн.), п. *Зачагор* (Устя Сн.), ч.с. *Заясенівець* (Мик. Сн.). (136 назв)

Префікс **над-** вживається у найменуваннях, вказуючи на предмет чи місцевість, які знаходяться вище об'єкта-орієнтира: п. *Надвишиновець* (Сіл. Тисм.), п. *Надглибока* (Підверб. Гор.), п. *Надкаміне* (Сіл. Тисм.), ч.с. *Наджирниці* (Дж. Сн.).

Префікс **під-** вказує на місце, розташоване нижче, „біля підніжжя” [18. 63] об'єкта, через який ідентифікується номінований мікрооб'єкт. На Покутті він формує мікротопоніми, базовими основами яких служать переважно географічні терміни (107 назв), наприклад: п. *Підморги* (Я-П. Гор.), л. *Піднивки* (Вільш. Тисм.), могила *Підостра* (Рос. Гор.), п. *Підпомірки* (Р. Тисм.), к.с. *Підхаща* (Бал. Сн.), а також інші оніми – ур. *Підгулейка* (Петр. Тл.), пас. *Підгуцул* (Рудн. Сн.), п. *Підкобила* (Приб. Тл.), п. *Підлисець* (Р. Тисм.). Згаданий префікс міг додаватися і до ад'єктивних основ: п. *Підгороденське* (Тиш. Гор.), п. *Підграбицьке* (Л.Хл. Кол.) (21 назва).

Префікс **межи-** вказує на те, що номінований об'єкт знаходиться поміж двома іншими реаліями, „серед, близько до того чи іншого чи кількох об'єктів” [18. 49]. Він служить для креації таких мікротопонімів (9): п. *Межигори* (Чорн. Тисм.), вул. *Межимости* (Маг. Кол.), п. *Межистави* (Гр. Тл.), п. *Міжозера* (Рошн. Тисм.).

Проведений аналіз показав, що префіксальні назви не є продуктивними у мікротопонімії Покуття. Дослідники інших територій підтверджують аналогічну ситуацію й в інших регіонах. Хоча назви типу Загора, Підліс „засвідчені в пам'ятках ще XIV-XVII ст. [19. 146], у діяхронії вони є рідкісними [6. 56].

Словотвірний аналіз мікротопонімікону Покуття дозволяє стверджувати, що систему тутешньої мікротопонімії творять найменування різної структури. Різною є роль апелятивних одиниць, які перейшли у клас мікротопонімії без формальномовної креації таких найменувань, а також продуктивність назвотворчих елементів у сфері секундарних анойконімів.

Анойконіми, утворені на основі антропонімів чи ойконімів, маніфестують первісну приналежність певного об'єкта конкретній особі, а

мікротопоніми, утворені на основі апелятивів, – указують на положення номінованої реалії у певному географічному просторі, на її зовнішній вигляд, характерні риси. Загалом же словотвірна структура мікротопонімів Покуття відповідає сформованій системі топонімного словотвору.

1. Адамовіч Я. Міратапанімічныя назви. / Я. Адамовіч. – Мінск: Вышэйшая школа, 1971. – 112 с.

2. Бучко Д. Г. Ойконіми України на -иха/-іха / Д. Г. Бучко // Традиційне і нове у вивченні власних імен: Тези доповідей міжнародної ономастичної конференції, 13-16 жовтня 2005р. – Донецьк – Горлівка – Святогірськ, 2005. – С.41-44.

3. Бучко Д. Г. Походження назв населених пунктів Покуття / Д. Г. Бучко. – Львів: Світ, 1990. – 144 с.

4. Бучко Д.Г., Бучко Г.Є. Становлення українських ойконімів на -иця // Вісник Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Філологія. – Вип. XV-XVIII. – Івано-Франківськ, 2007. – С. 390-395

5. Бучко Д. Г. Лісняк Н. І. Топоніми Тернопільщини на -иха // Словотвір як вияв динаміки мови: Наукова конференція, присвячена пам'яті професора Теодозія Возного (12 квітня 1994 року). – Ч. I. – Львів ЛДУ, 1994. – С. 31-32.

6. Гумецька Л.Л. Нарис словотворчої системи української актової мови XIV-XV ст. – К.: Вид-во Академії Наук Української РСР, 1958. – 298 с.

7. Емельянович В.М. Структурныя тыпы мікратапанімаў-назоўнікаў(на матэрыяле Пружанскага і Камянецкага раёнаў Брэсцкай вобласці) / Емельянович В // Беларуская анамастыка. – Мінск: Навука і техника, 1985. – С.87-97.

8. Еремия А. И. Географические названия рассказывают / А. И. Еремия. – Кишинев, 1982. – 102 с.

9. Карпенко Ю.А.Ещё о топонимической префиксации / Ю. Карпенко // Конференция по топонимике Северо-Западной зоны СССР. Тезисы докладов и сообщений. – Рига, 1966. – С.59-62.

10. Карпенко Ю. Свойства и истоничники микропонимии / Ю. Карпенко // Микропонимия. – М., 1967. – С.15-23.

11. Корепанова А. П. Топо- і гідронімічні типи pluralia tantum басейну Десни (в межах України) / А. П. Корепанова // Ономастика. – К.: Наукова думка, 1966. – С. 96-104.

12. Косова Э. И. Севернорусские микропонимы с суффиксами –оватик, -еватик / Э. И. Косова // Микропонимия. – М., 1967. – С.147-149

13. Купчинська З. О. Лексико-семантична і словотвірна структура географічних назв на -ин, -ів (Територія України Х-XX ст.) Автореф. ... канд. філол. наук : спец. 10.02.01 «Українська мова» / Зоряна Олегівна Купчинська. – Львів, 1993. – 18 с.

14. Купчинська З. О. Топоніми на -ин -ів слов'янського походження / З. О. Купчинська // Мовознавство. – 1993. – №5. – С. 27-35.

15. Лісняк Н. Суфіксальна деривація мікротопонімів Західного Поділля / Н. І. Лісняк // Вісник Прикарпатського національного університету імені Васи-

ля Стефаника. Філологія. – Вип. XV-XVIII. – Івано-Франківськ, 2007. – С. 430-434.

16. Масенко Л. Т. Генезис та історичний розвиток назв на –щин-а (-чин-а) / Л. Т. Масенко // Мовознавство. – 1984. - № 6. – С. 56-60.

17. Подольська Н.В. Вопросы исследования микротопонимии /Н. Подольская // Питання ономастики : матеріали II Республіканської наради з питань ономастики. – К.: Наук. думка, 1965. – С. 208 – 214.

18. Подольская Н. В. Типовые восточнославянские топоосновы: словообразовательный анализ / Н. В. Подольская. – М.: Наука, 1983. – 160 с.

19. Черняхівська Є. М. Словотворча структура топонімічних назв Львівщини /Є. М. Черняхівська // Питання українського мовознавства. – 1960. – Кн. 4. – С. 144-149.

20. Чучка П. Словотвір українських андронімів / П. П. Чучка // Питання словотвору. – К.: Вища школа, 1979. – С. 152-161.

21. Karaś M. Nazwy miejscowe typu Podgóra, Zalas w w języku polskim i w innych językach słowiańskich. / M. Karaś. – Wrocław, 1955. – 147 s.

22. Lesiów M. Terenowe nazwy własne Lubelszczyzny / Michał Lesiów. – Lublin: Wyd-wo Lubelskie, 1972. – 215 s.

23. Mrózek R. System mikrotopinimiczny Śląska Cieczyńskiego XVIII wieku. –Katowice: Uniwersytet Śląski, 1990. – 223s.

24. Rzetelska-Feleszko E. Rozwoj i zmiany toponimicznego formantu –ica na obszarze zachodniosłowiańskim / E. Rzetelska-Feleszko. – Wrocław etc.: Wyd-wo PAN, 1978. – 176 s.

25. Safarewiczowa H. Nazwy miejscowe typu Mroczkowizna, Klimontowszczyzna w języku polskim i w innych językach słowiańskich. Wrocław, 1956. – s.

Бог. – Богородчанський

Гор. – Городенківський

Кол. – Коломийський

Тисм. – Тисменицький

Тл. – Тлумацький

Сн. – Снятинський

г. – гора, вул. – вулиця, дж. – джерело, дол. – долина, кр. – криниця, л. – ліс, місц. – місцевість, п. – поле, пас. – пасовище, с. – сад, ур. – урочище, фільв. – фільварок, ч.с. – частина села

Бал. – Балинці	Мик. – Микулинці
Буд. – Будилів	Незв. – Незвисько
В. Кл. – Великий Ключів	Петр. – Петрів
Вікн. – Вікняни	Підверб. – Підвербівці
Вільш. – Вільшаниця	Підг. – Підгайчики
Вор. – Ворона	Поб. – Побережжя
Ворон. – Воронів	Приб. – Прибилів
Воскр. – Воскресинці	Пшен. – Пшеничники
Ган. – Ганнусівка	Р. – Радча
Ганьк. – Ганьківці	Реп. – Репужинці
Г-Д. – Годи - Добровідка	Рос. – Росохач
Гр. – Грушка	Рошн. – Рошнів
Дел. – Делева	Рудн. – Рудники
Дж. – Джурів	Рунг. - Рунгури
Джурк. – Джурків	Рус. – Русів
Добр. – Добровляни	Семак. – Семаківці
Жив. – Живачів	Сем. – Семенівка
Ж. – Жуків	Сераф. – Серафинці
Зав. – Завалля	Сіл. – Сілець
Зал. – Залучья	Слоб. – Слобода
Ілл. – Іллінці	Соп. – Сопів
Клуб. – Клубівці	Стец. – Стецева
Кол. – Колодіївка	Стриг. – Стриганці
Кол. – Кол.Гор.	Тисмен. – Тисмениця
Кор. – Королівка	Тиш. – Тишківці
Корн. – Корнів	Топ. – Топорівці
Кот. – Котиківка	Тр. – Троїця
Кул. – Кулачківці	Угорн. – Угорники
Кут. – Кутище	Чер. – Черемхів
Л. Слоб. – Лісна Слобідка	Чорн. – Чорнолізці
Л. Хл. – Лісний Хлібичин	Ч. – Чортовець
М. Гв. – Малий Гвіздець	Як. – Яківка
М. Кл. – Малий Ключів	Я. – П. – Ясенів-Пільний
Мат. – Матеївці	

The paper deals with the microtoponyms of region Pokuttya, created by the morphological way of word-building, analyses of the means of microtoponyms creation and the productivity of the main formants in the creation of microtoponyms is shown.

Key words: microtoponym, morphological way of word building, the basic term, the word-building formant.